

Megalakult Szegeden a demokratapárt.

(Saját tudósítónktól.) Az országos demokrata-párt, mint ismeretes, elhatározta, hogy az egész országban pártszervező mozgalmat indít. Szegeden a demokrata-párt hívei szombat este fél kilenc órakor a Kasszálló sakktermében értekezletet tartottak, amelyen kimondták, hogy megalakítják az országos demokrata-párt helyi szervezetét.

A pártszervező értekezletről az alábbi tudósításban számolunk be:

Az értekezleten elsőnek dr. Balassa Ármin szólalt fel, aki a következőket mondotta:

— Hálásan köszönöm — igen tisztelt Uraim — hogy szívesek voltak ma este idefáradni és időt szentelni annak, hogy a demokratikus eszmék mellett hitvallást tegyenek. Meggyőződésem, hogy szükséges megalakítani a dr. Vázsonyi Vilmos igazságügy-miniszter vezérlete alatt álló Országos demokrata-pártnak helyi szervezetét. A demokrata-párt, amely 1900-ban alakult meg, eddigugszólván kizárólag Budapest területére koncentrált működési terét. A mai viszonyok megkövetelik, hogy a demokrata-párt szervezkedését az egész országra kiterjesszük. Elsősorban Szegeden kell kibontani a demokrata-párt zászlaját, Kossuth Lajos szavai szerint a nemzet büszkeségének városában, ahol a városi érdekek is megkívánják a demokrata-párt megalakítását.

— Fel kell szabadítani a népet a politikai rabszolgaság alól, a vallási- és osztályellenitéket le kell küzdeni. Örömmel állapítom meg, hogy Önök ebben velem egyetértenek. Indítványozom, hogy a mai előkészítő értekezlet vezetésére elnököt és két jegyzőt választani szíveskedjenek.

Elnökké egyhangulag dr. Balassa Ármin választották meg, jegyzökké pedig Kardos Mihályt és Vágó Árpádot.

Balassa Ármin köszöni a bizalmat és az értekezletet megnyitja.

Ezután dr. Fülöp Zsigmond kért szót. Kedves kötelességet teljesítek — ugymond — amidőn Önöknek, igen tisztelt Uraim, átadok egy üdvözlőlevelet és egy üzenetet. Az üdvözlőlevelet dr. Vázsonyi Vilmos igazságügy-miniszter küldi, aki nagy fontosságot tulajdonít annak, hogy a demokrata-párt elsősorban Szegeden hódítson tért. Az üzenet pedig az, hogy mihelyt abban a helyzetben lesz, hogy a szegedi demokrata-párt szervezkedő nagygyűlésén megjelenhetik, a legnagyobb örömmel jön le Szegedre, hogy kifejtse a párt programját. (Éljenzés.)

Dr. Fülöp Zsigmond ezután ismerteti a demokrata pártnak még 1900-ban megállapított programját, amelyen természetesen a mostani időnek megfelelő kiegészítés és változtatás szükséges. Hosszasabban időzik az általános választójog kérdésénél. Foglalkozik azokkal az aggodalmakkal, amelyek az általános, egyenlő és titkos választójogtól a magyarság hegemoniáját féltik és arra a következtetésre jut, hogy az általános választójog a magyarság megerősödésére fog vezetni. Annak a reményének ad kifejezést, hogy Szeged I. választókerületében a legközelebbi választáskor a demokrácia ügyét sikerül diadalra vinni.

Dr. Lugosi Döme felszólalása után dr. Balassa Ármin kimondotta a szegedi demokrata-párt megalakulását. A párt szervező bizottságát az elnök indítványára az összes jelenlevőkből alakították meg. A szer-

vezőbizottság elnökévé dr. Balassa Ármin és dr. Lugosi Dömét, jegyzökké Kardos Mihályt és Vágó Árpádot választották, majd elhatározták, hogy a szervezőbizottság az alakuló nagygyűlésre megteszi az előkészületeket.

Abonyi Mihály a szervezőbizottság nevében üdvözölte dr. Balassát, aki válaszában kitartásra buzdította a párt tagjait.

Hoffmann Ignác indítványára kimondotta az értekezlet, hogy taggyűjtő íveket bocsát ki, továbbá elhatározták azt is, hogy a pártot, ha a körülmények úgy kívánják, kerületenként is megalakítják.

Balassa Ármin javasolta, hogy a demokrata-párt csatlakozék a szegedi választójogi blokkhoz. Fülöp Zsigmond figyelmeztet arra, hogy a Károlyi-párt a választójogi blokkot pártcélokra igyekszik felhasználni, ezzel a törekvéssel nem értenek egyet és szükségesnek tartja kijelenteni azt is, hogy a választójogi blokkhoz való csatlakozás nem dokumentálja egyúttal azt, hogy a demokrata-párt a Károlyi-párttal és a szociáldemokrata-párttal minden egyéb kérdésben egy nézeten van.

Az értekezlet végül elhatározta, hogy a megalakulás alkalmából a most megalakult párt gróf Esterházy Mór miniszterelnöknek, dr. Vázsonyi Vilmos igazságügy-miniszternek és dr. Székely Ferencnek, az országos demokrata-párt elnökének üdvözlő táviratot küld. A dr. Vázsonyi Vilmoshoz intézett távirat szövege ez:

A szegedi demokrata-párt végrehajtóbizottsága mai alakuló ülésében hozott határozatából odaadó lelkesedéssel csatlakozik az országos demokrata-párt szervezetéhez, határtalan bizalommal, ragaszkodással, szeretettel üdvözljük Nagyméltóságodat, mint

Az oroszlánszivű Fodor.

Írta: Herczeg István.

Fodort az egész város fiatalsága ismerte. Jól megtermett, gömbölyűképző fiú volt, gyerekes kedélyű és barátkozó természetű. Kék szemeivel mindig vidáman csintalankodott és pisze, kissé hegyes orra harmonikusan emelte a kómikus hatást. Viselkedése kimért, néha komolykodó és fiesuras volt, de hasztalan, mert arca és tekintete csak lerontották a hiu törekvéseket. Nem volt azért üresfejű, sem léha. Inkább szentimentális, jószívű fiatalember, akinek kedélye mindig sugarasan derűs volt és másoknál is az érzelmeket kereste, a szimpátia, vagy a szeretet meleg megnyilvánulását. A lányok között nagy népszerűségnek örvendett, mivel mindegyikről dicsőreleg nyilatkozott, mindenkibe szerelmes volt és szemtől-szemben szárnyaló páthosszal beszélt velük. A lányok egyszerűen csak szoknyabubusnak hívták, ezzel is jellemezve Fodort, aki állandóan köröttük legyeskedett és kedvére volt neki, ha apró szolgálatokat tehetett egyiknek-másiknak.

A háború kitörése után Fodor is katona lett. A tüzerekhez került és lovaglópálcával sétált az utcán. Ösmerőseinek nevetve köszöngött és kétes dicsekvéssel ujságolta, hogy nemsokára az orosz frontra megy.

— Aztán mit csinál maga a muszkákkal, — kérdezték tőle incselkedve a lányok.

— Megölöm mindet, — szólt Fodor, — és mosolygó szemeit vadul forgatta.

— Hisz a légynek sem tud ártani.

— Majd megtanulok. Már el is kezdtem a leckét a légyfogdosáson, — tréfálkozott Fodor.

— Hát ha magát fogják el, — érdeklődött

teleplezetlen aggodalommal egy kövér, fekete leány.

— Majd eleresztenek. Legrosszabb esetben megszököm; már mezei futásban is trainirozok egy hét óta.

Mikor így mindenkit megnyugtatót a derék Fodor rettenhetetlen hősiessége felől, végül is elmosolyodott:

— No meg tüzer vagyok, a lovasított tengeri tarackütegnél. A mi ágyunkig nem jut el az ellenség, de nem is tanácsolnám neki, mert úgy megijednék, hogy ők maguk is kétségbeesnének tőlem...

Eljött a szomorú, sápadt ősz is. Az első háborús ősz, amely elvitte a lelkes, erőteljes fiatalságtól duzzadó fiukat. Fodor is elment egy esős, borongós hajnalon. Fehér őszi rózsza és sápadt krizantémum borította el csákóját. A bucsuzónál szája remegett egy kissé, de jószágos kék szemei szeliden mosolyogtak. Még a vasuti kocsi ablakából is humorizált:

— Majd ha alulról szagolom az ibolyát, megírom nektek.

Aztán a mozdony sipolt, füstölgött és lassu méltósággal dühögött ki a sínek hálózata közül.

És a vak izgalom, bárgyu kíváncsiság szárnyain gyorsan repültek el az első hetek és hónapok. Tovább a szörnyűséges tél is, meg a vérvirágos tavasz. Fodortól érkeztek eleinte rózsaszínű lapok telve sok keserűséggel és fájdalmas girmace-val, de az idő, mely a legnagyobb érzéseket is eltompítja, Fodor lokálpatriotizmusát is elnyűtte. Elmaradtak a levelek és Fodortól még a legbensőbb barátai sem kaptak sokáig hírt. Félő merészkedéssel és lázas gyorsasággal tanulmányozták a veszteséglistákat, de róla nem találtak

semmit. Nem is találhattunk, mert — egy ösmerőse írta meg — megbetegedett a fronton és onnan egy prágai kórházba került. Néhány hónap múlva pedig, augusztus vége felé, egyszerre csak hazajött.

Megérkezésének híre olyan gyorsan terjedt el, mintha valami híres hadvezér érkezett volna a városba. A korszón a leányok özszesugtak:

— Hallottad, itthon a Fodor.

A kávéházban is örömmel ujságolták a pincérek:

— A Fodor ur hazajött. Tetszett már találkoznia vele?

És a füstös, sarki kávéházban, a meghitt sarokasztalnál kisvártatva tényleg megjelent „a Fodor“.

Civilruhát viselt és elegáns volt, mint mindig. Telt arcáról az egészség és a jólét sugárzott, ő maga azonban szinte komoran tekintett szét. Mintha az orra sem lett volna már olyan barátságosan pisze, szemei pedig egyáltalán nem fénylettek a mosolytól. Szertartásos volt, mint régen, de a régi melegség nélkül és majdnem fenyegetőleg mondta az asztalnál:

— Szervusztok! Jó napot!

Mikor azt mondta, hogy „jó napot“ és rá nézett szigorúan, a szavak olyasféle artikulációval jöttek ki száján, mintha így szölt volna:

— Itt élned, vagy halnod kell!

Meglepődtem e furcsa köszönésre, de gyorsan tapasztalhattam, hogy Fodor barátunk alaposan megváltozott.

— Hogy vagytok, mit csináltok, — kérdezte nyersen, — aztán leült az asztalhoz, mindjárt dörömbölni kezdett a márványon és dühösen kiáltott a pincérekre: